

AMOROVA POMSTA

WIBKE BRUEGGEMANN

**AMOROVA
POMSTA**

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

WIBKE BRUEGGEMANN

Láska je pre lúzrov

RACQUEL MARIE

Ophelia je už taká

BECKY ALBERTALLI, ADAM SILVERA

Čo ak sme to my

Nech sme to navždy my

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

**Aristoteles a Dante spoznávajú svet
a tajomstvá vesmíru**

Aristoteles a Dante objavujú hlbiny neznáma

PATRICK NESS

Najdlhší deň Adama T.

WIBKE BRUEGGEMANN

AMOROVA
POMSTA

slovar

Copyright © Wibke Brueggemann 2022

Jacket illustration © Alex Mendoza 2024

Translation © Kristína Smolková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6599-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cupid's Revenge*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan Children's Books, an imprint of Pan Macmillan, Londýn, roku 2022, preložila Kristína Smolková.

Editorka Dana Brezňanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Venované všetkým, ktorí stratili svoju životnú lásku.
A ich priateľom, ktorí im to pomohli prekonať.*

I. DEJSTVO

1. SCÉNA

Toto si vyjasnime hneď na začiatku – vôbec som sa nemala v úmysle zamilovať.

Hodlala som si od toho všetkého držať odstup, dokonca aj po tom, čo sa udialo v kostole. A možno dokonca aj potom, lenže poznáte Amora: dostane vás, keď to najmenej čakáte.

Celé to bola tak trochu Teddyho vina. Nebyť jeho absurdného plánu, ani by som netušila, že Katherine Cooper-Buntingová vôbec existuje.

Neochotne som súhlasila, že ocovi pomôžem vypratať voľnú izbu pre dedka, no prešlo sotva päť minút, čo sme sa do toho pustili, a pípól mi mobil. Položila som odpadkové vrece a vydolovala z vrecka šortiek telefón.

„To je len Teddy,“ oznámila som trochu zbytočne ocovi. Nikto iný mi písať nezvykol.

Musíš prísť, ale bleskom, a v pekných šatách.

Preskočilo ti?

Vysvetlím to.

Vec sa má tak, že keď sa odjakživa kamarátite s Theodorom Bookerom, takéto čosi vlastne nespochybňujete.

„Teddy rieši nejakú krízu,“ povedala som.

Oco prevrátil oči. „Dobre. Chod'. Ale poponáhľaj sa, tú príšernú kartotéku sám neunesiem.“

„Prečo ju vôbec máme?“

„Pred internetom bývalo všetko na papieri. Účty, výpisy z banky – nemôžeš si to pamätať,“ vysvetlil a pustil sa do trhania hárkov, aby ich natlačil do vreca na recyklovanie.

Rýchlo som sa prezliekla do krátkych kvetovaných letných šiat (kvety rovná sa pekné, však?) a bez toho, aby som sa obťažovala obuť si topánky, som vykročila k Teddyho domu.

Bývali sme vedľa seba celý život. Naši rodičia sú – teda, boli – ozajstní BFF a my s Teddym sme sa narodili v rozmedzí iba štyroch mesiacov. A hoci naše matky trvali na tom, že šlo o náhodu, a nie výsledok úzkostlivo plánovaného rodičovstva, my sme poznali pravdu.

Boli sme Teddy a Tilly, brat a sestra, až na to, že neboli.

Len čo som prešla cez vŕzgajúcu bránku, rozleteli sa vchodové dvere.

„Poď ďalej, poď ďalej,“ naliehal Teddy, pričom manicky gestikuloval.

„Idem. Čo je to s tebou?“

„Ide o toto,“ začal a pozrel sa na telefón. „Teraz je šestnásť štyridsaťsedem. O sedemnástej dorazí Katherine Cooper-Buntingová na poslednú hodinu klavíra pred letnými prázdninami a my musíme zistiť, čo cez spomínané prázdniny robí, aby sme na ňu mohli zámerne náhodou naraziť, aby som ju mohol pozvať na rande, lebo som do nej šialene zamilovaný.“

„Kto je Katherine Cooper-Buntingová, dopekla? A prečo si tú šialenú lásku doslova nikdy nezmiemil?“ chcela som vedieť.

„Bol to tichý druh šialenej lásky. Plus som ju pár rokov vlastne osobne nestretol a povedzme, že medzi ňou v štrnástich a ňou teraz v šestnástich je takmer éterický rozdiel.“

„Éterický,“ zopakovala som, prikyvovala a dúfala, že vie, ako bláznivo znie.

„Okrem toho ma poháňa testosterón,“ dodal a napol bicepsy, ako keby od jeho šestnástych narodenín prešli obrovskou premenou. „Prečo sa smeješ, Matilda?“

„Pretože predstava, že tá poháňa čokoľvek okrem Hariba, ma ozaj znepokojuje. Navyše, máš na sebe tričko so Starostlivými medvedíkmi.“

„Hej, nikdy sa neposmievaj zo sily Starostlivých medvedíkov. Mimochodom, toto je medvedica lásky.“

„Čo keby si si obliekol radšej nejaké s medvedíkom testosterónu?“

„Haha, strašne smiešne, Tilly, konečne som na smiech aj tebe,“ zareagoval a voviedol ma do úzkej obývačky. „Myslel som si, že tá úprimne poteší moja vedomá snaha preniesť sa cez Grace.“

Pozrela som naňho.

O Grace sme sa už vážne dlho nerozprávali.

„Prečo tú Katherine Cooper-Čosi proste nepozveš na rande? Potom by sme ju nemuseli stalkovať. Uvedomuješ si predsa, že je to divné, však?“

„Buntingovú. Katherine Cooper-Buntingovú. Z mnohých dôvodov, ktoré by som ti objasnil, keby práve teraz nešlo o čas, lenže oň ide, keďže – nie! – dorazí o jedenásť minút. Počúvaš ma?“

„Vždy tá počúvam.“

„Takýto je plán. Patrí k dochvilným ľuďom, čo znamená, že presne o sedemnástej zaklope na dvere. Mama príde a otvorí ich, na čo budeme mať zhruba pätnásť sekúnd, kým zaznie

„Dobry deň, pani Bookerová“ a „Ahoj, Katherine“. Následne sa vchodové dvere zatvorila a vtedy ma Katherine Cooper-Buntingová uvidí, ako sa nenúteno opieram o túto zárubňu, zatiaľ čo ty budeš sedieť tamto v zelenom kresle a smiať sa, akoby si nikdy nepočula nič vtipnejšie než to, čo som práve povedal.“

„Neudrel si sa v poslednom čase do hlavy?“

„Dobre, Tilly. Zabudni na to – nemusíš tu zostať.“

„Ale nie, zostávam. Prepáč. Pokračuj.“

„Dobre, choď si sadnúť do kresla. Ja idem po Rachmaninova. Budeš ho držať. A ešte si zoberiem sveter alebo niečo.“

Približne o štyridsaťpäť sekúnd Teddy, oblečený v drevorubačskom čomsi s dlhými rukávmi, čo som na ňom nikdy predtým nevidela, doniesol vreštiaceho trojnéhoho Rachmaninova a pleskol mi ho na kolená. Kocúr začal okamžite vrešťať na mňa, ako keby som mala niečo do činenia s tým, že ho odtrhli od toho, čím sa práve zamestnával.

„Prepáč, kamoš,“ ospravedlnila som sa, uväzniač ho v náručí.

Zavrčal a pokúsil sa ma uhryznúť.

„Choď do riti!“ zasyčala som a znehybnila ho.

Teddy opäť zmizol, a keď sa vrátil s husľami v ruke, vedela som, že tentoraz skutočne prišiel o rozum.

Obaja sme sa narodili do hudobníckych rodín, ale ani jeden z nás nezdedil hudobnícke gény, čo našich rodičov uvádzalo do nevýslovných rozpakov. Mama s ocom to s mojím hudobným vzdelaním vzdali dosť skoro, no len preto, že moja staršia sestra Emilin vedela geniálne hrať na klavíri. Avšak keďže je Teddy jedináčik, jeho rodičia doslova nechceli uveriť, aký je v tom totálne mizerný. Donútili ho absolvovať skúšky druhej úrovne z huslí, keď mal dvanásť a všetky ostatné decká asi tak šesť.

Keď však nedokázal zvládnuť ani znelku *Flinstonovcov*, vzali ho domov a viac o tom nehovorili.

„Teds, prečo takáto scéna?“ opýtala som sa, ešte vždy zápasiac s Rachmaninovom, ktorý sa celým telom usiloval vrhnúť preč z mojich kolien.

„Dievčatám sa páčia chalani s roztomilými zvieratkami,“ vysvetlil a kývol na toho vytrvalo vreštiaceho pekelného kocúra.

„A ja som tu, pretože?“

„Pretože prítomnosť inej ženy ma okamžite urobí atraktívnejším. Obzvlášť, ak tá žena očividne oceňuje moju spoločnosť. Preto to tvoje LOL.“

Nadvihla som obočie, hľadiac na husle.

„Všetky dievčatá majú rady hudobníkov. Navyše, ide o znak toho, že to viem s rukami, čo je veľmi žiaduca schopnosť, chápeš. Zo sexuálneho hľadiska.“

„Fuj!“

„A rozhodne nemusí vedieť, že hudobník nie som.“

„Čo ak tá požiada, aby ste si spolu zahrali?“

Na rozkošnej tváričke sa mu mihla hrôza, no bolo príliš neskoro, lebo. . .

Klop

Klop

Klop.

„Do pekla a čerta,“ s panikou v hlase zašepkal Teddy a bezdôvodne sa otočil na mieste. „A musíš ma oslovovať Theodore.“

„Čo, doriti?“ zareagovala som pošepky. To už okolo nás prechádzala jeho mama.

„Zdravím, Tilly.“

„Zdravím, Amanda.“

„Si v poriadku, Teddy?“ obrátila sa na svojho syna, keď zbadala husle.

Nato otvorila vchodové dvere a nasledujúcich pätnásť sekúnd prebehlo podľa očakávania, počuli sme samé „dobrý deň, ahoj“, rovnako ako zatvorenie dverí, a náhle bola Katherine Cooper-Buntingová na chodbe a my priamo v jej zornom poli.

To, čo sa udialo potom, sa udialo rýchlo.

Teddy zmeravel, ale ja ako spoľahlivá kamarátka som si spomenula, že sa mám hystericky rehoť, takže som prudko zaklonila hlavu a vydala zvuk ako nikdy predtým, ktorý na smrť vydesil Rachmaninova. Ten zavreštal, pohrýzol ma (čo až tak nevadilo, keďže mu okrem nohy chýbajú i všetky zuby) a vrhol sa na zem. Vzápätí odskackal z miestnosti a zmizol na druhom konci chodby, nečakane rýchlo na mačku, ktorá má iba tri labky.

Všetci tak trochu odstúpili, aby mohol prejsť, no nikto neprehovoril, až kým sa Teddyho mama nepozrela na syna a nespýtala sa: „Prečo máš na sebe moju blúzku, prepána?“

Na kratučkú chvíľku som zazrela Katherine Cooper-Buntingovú, ktorá sa mohla, ale nemusela uškŕňať a ktorá súčasne s Teddyho mamou rýchlo opustila miesto činu. O menej než minútu sme ju počuli rozcvičovať si prsty niekoľkými stupnicami, ktoré zneli ľahko ako pierko.

Teddy sa ešte vždy nehýbal.

Jeho oči pôsobili obrovsky.

Nežmurkal.

„Tuším to mohlo dopadnúť lepšie,“ hlesla som, aby som ho nevyplašila.

Husle držal ako bábiku a pomaly sa sklúzol popri zárubni, až kým nesedel na podlahe.

„Prečo ja?“ opýtal sa a zdvihol pohľad. „Čo ak nás tam vonku ozaj čaká jediná osoba? A čo ak to bola Grace? Som príliš mladý na to, aby som vedel, že umriem osamote.“

„Teddy...“

„Vlastne nad tým rozmýšľam dosť často.“

„Tomu neverím. A ešte nie je všetko stratené,“ vyhlásila som. „Mohol by si ju odchytiť po hodine, čo ty na to?“

„Alebo by som mohol proste ísť do izby a viac z nej nevyjsť.“

„To by si podľa mňa robiť nemal,“ namietla som a vstala zo zeleného kresla. „Prepáč, že som to pokazila.“

„Nepokazila. Som tupec. Úplne som zabudol, ako sa správať v reálnom živote. Chápeš, toto nie je TikTok, však? Nemôžeš to proste skúsiť znova a postnúť, až keď je to dokonalé. Reálny život je fakt nahovno... Mimochodom, pristane ti to.“

„Dík. A mal by si ju aspoň pozdraviť. Teda, ak je tvoja láska stále šialená.“

„Som fakt na smiech.“

„Zval' to na hormóny, ja to tak robím vždy. Mala by som ísť. S ocom prerábame dedkovu izbu.“

„Och, doriti, to som vlastne vedel. Prepáč, že som ťa od toho odtrhol. Si v pohode?“

„Hej, som,“ zaklamala som. „Maj sa, Teds.“

„Ale je krásna, však?“ šepol a zdvihol ku mne zrak, kým som ho prekračovala.

„Nevidela som ju poriadne; príliš ma zamestnával smiech nad ničím. No pravdepodobne nie je dosť krásna na to, aby si mal existenciálnu krízu.“

„Pripomína ti Grace?“ zisťoval.

„Neviem.“

„Život je taký ťažký,“ skonštatoval opäť a brnkol na struny huslí. „A toto je neuveriteľne rozladené. Ako moje útroby.“

V pozadí hrala Katherine Cooper-Buntingová čosi príliš veselé.

„Keď už sme pri tom,“ ozvala som sa, „maj sa.“

Nechala som ho umárať sa a šla domov, kde som sa znova prezliekla do šortiek a trička s krátkym rukávom.

S ocom sme následne rozobrali kartotéku a napokon sme ju zniesli po úzkom schodisku, jednu ťažkú zásuvku po druhej. Doslova som sa zapotila a zakaždým, keď som si buchla pišťatlu o kov, ma celá situácia rozčúlila o niečo viac.

Zároveň sme sa zbavili niekoľkých komôd a nejakých plesnivých kufrov. Objednali sme si odvoz, a keď už sme všetko vyniesli na okraj chodníka, oco vytlačil referenčné číslo, ktoré bolo treba nalepiť na nábytok. Práve som ho lepiacou páskou pripevňovala na jednu zo zásuviek kartotéky, keď som uvidela Katherine Cooper-Buntingovú – vyšla z Teddyho domu, odbočila doprava a vykročila smerom ku mne.

Pozrela sa na mňa, spoznala ma, hoci som opäť vyzerala ako svoje zvyčajné neupravené domáce ja, a povedala: „Čau.“

Nato vkročila do lúča podvečerného slnka, ktorý prenikal cez úzku medzeru medzi našimi domami, a ja som pozorovala, ako zlatisto pohladil jej dokonalú tvár.

Zažmurkala a usmiala sa, potom pokračovala v chôdzi.

„Čau,“ prehovorila som, už však bola preč.

2. SCÉNA

Ďalší deň bola sobota, čo znamenalo, že mama učila balet na škole múzických umení, oco mal na programe dirigovanie matiné i večerného predstavenia v budove opery Royal Opera House a Teddyho mama učila klavír u nich v obývačke, zatiaľ čo jeho oco dával hodiny hry na husliach cez Zoom v spálni.

Teddyho otec kedysi hral na husliach v Royal Opera House a pred prácou si s mojím ocom zvykli dať raňajky v meste, lenže potom došlo na rušenie mnohých pracovných miest a Teddyho otca prepustili. Úplne sa preto rozhádali, čo je istým spôsobom pochopiteľné a zároveň fakt hlúpe, pretože môj oco za to predsa nemohol. Teddyho otca to v každom prípade tak rozčúľilo, že sa s ním prestal rozprávať, a len aby ho naštvál, začal doslova v akúkoľvek dennú aj nočnú hodinu hrať jednu pesničku od Ralpha Vaughana Williamsa, ktorú môj oco neznáša, tú so škovránkami a s vystupovaním v názve – *The Lark Ascending*. Môj oco pri tom behal po dome a besnil: „Posratý David, posratý škovránok, posratý Vaughan posratý Williams.“

Mama ho v takých chvíľach vždy sledovala s neutrálnym výrazom a urobila drobné demi-plié alebo niečo.

S ocom sa stretli, keď obaja pracovali v Anglickej národnej opere. Akože, pred viac ako dvadsiatimi rokmi. Mama ako primabalerína tancovala v úlohe Coppélie v rovnomennom balete a oco prvýkrát dirigoval. Keď sa mamy niekto opýta, ako sa dali dokopy, zakaždým odpovie: „No, veď viete, čo sa hovorí.

Jediný spôsob, ako dosiahnuť, aby orchester hral v správnom tempe, je vyspať sa s dirigentom.“

Hurónsky smiech.

Zakaždým.

Trapas.

Podľa legendy je Emilin priamym dôsledkom ich zväzku založenom na tempe, pretože ju splodili v tom roku počas Vianoc v matkinej šatni, iba pár sekúnd pred oznamom, že do začiatku *Labutieho jazera* ostáva polhodina.

Nazdávam sa, že preto jej nechýbajú hudobnícke gény.

Mňa splodili o päť rokov nato v manželskej posteli z Ikey, čo mnohé vysvetľuje.

Keď ľuďom rozprávam o svojej rodine, všetci sú takí že: „Musí byť úžasné vyrastať v takej hudobníckej domácnosti.“ Ale niečo vám poviem: Úžasné to nie je.

Je to divné. Skutočne totiž nehovoríme rovnakým jazykom.

Keď sa napríklad opýtate normálneho človeka, ako sa má, on zväčša odpovie: „Mám sa dobre, ďakujem.“ Aj keď nemá.

Keď sa v našej rodine opýtate napríklad mamy, ako sa má, a ona sa cíti dobre, len tak mimochodom urobí dvojité piruetu, a skôr než vypláva z miestnosti, občas pospiatky a na špičkách, na čelo vám vydýchne ten najjemnejší bozk.

Oco si niečo patričné zahmká a pozrie sa vám do očí, buď entuziasticky, alebo mrzuto, prípadne s akoukoľvek inou emóciou, ktorú má vyjadrovať skladba, ktorú si hmká.

Títo ľudia skrátka nie sú normálni.

V dôsledku toho nevedia robiť normálne veci ako prečistiť upchatý odtok či zapojiť zásuvku. Avšak ja, normálna osoba, to všetko dokážem. Akože, dá sa to nájsť na YouTube a nie je to

žiadna veda. Keď mama s ocom začiatkom týždňa chaosili vo voľnej izbe a zamýšľali sa, či ju treba vymalovať alebo nie, vyhlásila som: „Proste ju vymalujeme. Môžem to spraviť ja.“

A oni na to – aby ospravedlnili svoje zlyhanie v role ľudí i rodičov – odvetili: „Skvelé, Tilly, takto aspoň budeš mať čo robiť a nebudeš musieť tráviť leto ako samotárka, čo nemá žiadne záujmy ani plány.“

Moji rodičia úprimne veria, že ak niekto netancuje ani nehrá na hudobnom nástroji, v jeho živote sa nič nedeje, a tak sa jednoducho nemôže dočkať, kedy bude môcť robiť kraviny typu vytáhanie obrovských chumáčov vlasov z odtoku v kúpeľni či vymalovanie voľnej izby pre dedka. Ktorý sa tam ide nastáňovať iba preto, že oco nebol pri svojej matke, keď náhle zomrela, a cíti sa zato tak previnilo, až nevidí pravdu. Tou je, že sa nebudeme schopní postarať o starého muža s alzheimerom.

Mňa však nikdy nikto nepočúva.

Oco ma hneď ráno vzal do lacného obchodu s farbami, kde mi nebol vôbec nijako nápomocný, keďže vážne nerozozná ani matnú od lesklej farby, hoci sa pomôcka skrýva priamo v názve.

„Tilly, len buď opatrná. Tie výpary sú jedovaté,“ varovala ma mama, pričom sa na mňa pri odchode z domu ani nepozrela, a hodila po mne balenie respirátorov, ktorých máme stále celé kopy.

Do hodiny už Teddy sedel u nás na podlahe so šálkou čaju a s respirátorom nasadeným na hlave, ako keby to bol párty klobúčik.

„To si neuvedomuje, že dnešné farby už nebyvajú toxické?“ spýtal sa a mne bolo jasné, že ide o rečnícku otázku. Ako som totiž spomínala, naši rodičia o normálnych veciach nevedia absolútne nič. „Kedy príde tvoj dedko?“

„Hneď ako vyschne farba a dovezú posteľ.“

„Och, bože.“

„Viem.“ Posadila som sa oproti nemu na dlážku a dala si glg z jeho čaju. „Prišiel si mi pomôcť? Lebo mám ešte jeden valček.“

„Vlastne som ti prišiel povedať dobré správy.“

„Ony sú aj nejaké dobré správy?“ opýtala som sa, rozhládajúc sa po izbe, ktorá sa mala čoskoro stať dedkovým novým domovom. Možno jeho posledným domovom. Ibaže vôbec nešlo o domov, len o izbu. A bude v nej musieť spať celkom sám, čo musí byť hrozne čudné, keď ste sa nejakých štyridsať rokov delili o posteľ s tou istou osobou. Niežeby o tom vedel. Teda, na začiatku o tom bude vedieť, ale na konci nie. Minimálne to som sa dočítala o demencii a alzheimeri. Na konci ľudia nič nevedia a nikoho nepoznajú.

Teddy ma chytil za ruku a stisol mi ju.

„Mrzí ma to, Tills.“

„Hej, mňa tiež. No nič, aké sú tie dobré správy?“

„Zabudni na to.“

„Nie, podel sa. Prepáč, že som taká negatívna.“

„Nie si negatívna – si smutná. To je iné.“

„Som v pohode.“

Venoval mi svoj najzlatší teddyovský úsmev, pri ktorom sa mu na lícach robia jamky, a následne zdvihol obočie tým najidiotskejším možným spôsobom, čo ma rozosmialo.

„Týka sa to Katherine Cooper-Buntingovej.“

Éterickej v žiare večerného slnka, pomyslela som si a vzápätí som pochopila, že práve týmto sa úplne líši od Grace, ktorá bola tá najpojašenejšia osoba na svete.

„Skúsím hádať. Ženiš sa,“ povedala som.

„Si strašne vtipná. Nie, ale od mamy som sa dozvedel, že Katherine Cooper-Buntingová sa toto leto chystá hrať v ochotníckom divadle a na konkurz očividne môže prísť hocikto, čo znamená, že ideme.“

„Prečo by sme chceli hrať v ochotníckom divadle?“ nechápala som. Naposledy sme na javisku stáli v prvom ročníku. Vystupovali sme vo vianočnej hre o narodení Krista, Teddy hral oslíka a ja pastiera s utierkou namiesto brady, a keď sme spievali *Little Donkey*, Teddy plakal.

„Lebo musíme získať priazeň Katherine Cooper-Buntingovej.“

„Ja nemusím.“

„Kdeže, musíš. Keď tam budeš tiež, moje vyznanie nehyńúcej lásky nebude také trápne.“

„Podľa mňa bude ešte trápnejšie,“ poznamenala som, no nepočúval ma.

„Konkurz sa koná vo štvrtok v spoločenskom klube v Claphame a Katherine Cooper-Buntingová povedala mame, že si musíš pripraviť buď monológ, alebo pesničku.“

„Nejdem do toho.“

„Tills, musíme sa naučiť len pár slov. Alebo by si možno mohla zaspievať.“

„Teraz ma dobre počúvaj,“ začala som, vzala ho za ruku a stisla som mu ju. „Niiieeee. Nejdem do toho. Ty si rob, čo chceš, ale ja sa netúžim stať hercom.“

„Myslím, že po novom by si sa mala vyjadrovať rodovo neutrálne.“

„A čo sa stalo s tým, že nikdy nebudeme chodiť s kreatívnymi ľuďmi? Chceš skončiť ako naši rodičia?“